

Dygtighed at blive siddende paa en usomme-
lig lav Lønning, som han ikke kan komme
bort fra.

Mod denne Lønningsordning kunde det
vel indvendes, at den rolige Bevidsthed om,
at den forhaandenværende Lønning uden nogen
Virksomhed fra Lærerens Side jævnt vil stige
til et vist Maximum, og at den til enhver
Tid kan forudsættes nogenlunde at ville svare
til Lærerens og hans Families Fornøden-
heder, let kunde virke vækkende paa hans
Arbejdsevne, eller at i alt Fald den Stimu-
lation til paa en heldig Maade at gøre sig
bemærket, som den ældre Lønningsmaade
indeholdt, for Fremtiden vil bortfalde. At
denne Indvending paa ingen Maade kan af-
vises som ubeføjet, er klart, men paa den
anden Side synes den paapegede Mangel i alt
Fald delvis at kunne fjernes, naar Stignin-
gen — saaledes som det regelmæssigt er for-
langt i Lønningsplaner med stigende Lønning-
er for Købstæderne — gøres afhængig af
den lokale Stolebestyrelses Samtykke, dog sa-
ledes at Læreren har Refkurs til Stoledirek-
tionen.

Spørges der nu, hvorledes Lønnings-
byrden, under Forudsætning af, at en saa-
dan Lønningsordning blev gennemført, skulde
fordeles mellem Stat og Kommune, vilde
en Ordning, der lod Kommunen betale
Begyndelseslønningen og Staten Lønnings-
tillægene, anbefale sig med meget væsentlige
Fordele først og fremmest derved, at man ad
denne Vej opnaaede til enhver Tid at have
et utvetydigt Grundlag, hvorpaa Størrelsen
af Statens Bidrag til den enkelte Kommune
kunde angives, og saaledes undgik en skøn-
mæssig og derfor usikker Beregning af, hvor
meget der under de forskellige individuelle
Forhold burde tillægges den ene og hvor
meget den anden Kommune. Men hertil
kommer, at en Ordning, der i Modfætning
til den her angivne lod Kommunen betale en
større eller mindre Del af Lønningsstillæget,
vilde gøre den interesseret i dette og der-
igennem i, at den Lærer, der blev ansat,
havde saa lav Anciennitet som muligt, eller
med andre Ord Forslyttelse af Lærerne vilde
blive i væsentlig Grad begrænset. Dette
vilde vel som Regel ikke have nogen af-
gørende økonomisk Betydning for Læreren,
men vilde i andre Retninger næppe ubetinget
være til hans eller Undervisningens Gavn.

Maa det saaledes erkendes, at en Ord-
ning, der lader Staten betale samtlige Løn-
ningsstillæg, i administrativ Henseende og fra
Skolens Standpunkt maatte anses for heldig,
er det paa den anden Side klart, at den af
Hensyn til Statskassens Lærv ikke lader
sig anvende over for Købstadlærernes

Lønninger, navnlig ikke, hvis de stigende
Lønninger for disse Lærere skulde normeres
i Overensstemmelse med de Principper, som
hidtil ere fulgte ved Fastsettelsen af saadanne
Stalær. Købstadkommunerne vilde herved
opnaa en ubegrundet Lettelse, og der vilde
paalægges Statskassen en Byrde, som ikke
vilde staa i noget rimeligt Forhold til den
enes Trang og den andens Ydelsesevne. Ved
Beregningen af Statskassens Tilskud til
Købstadlærernes Lønninger har man derfor
ment at burde begrænse dette til at omfatte
kun en Del af Stigningerne.

Hvad derimod Landkommunernes
Lærerembeder angaar, da synes det naturligt
at fastsætte Lønningsstillægene saaledes, at
Statskassen kan overtage Udredelsen af dem
alle. Disse Lønningsstillæg bør da være af
samme Størrelse og med samme Marsmelle-
rum for alle Embeder inden for samme Kategori, og
Udvigelse i Størrelsen af de forskellige
Embeders Lønning bør begrænses til, hvad der
ved Fastsettelsen af Begyndelseslønningen er
en naturlig Følge af Hensynet til den enkelte
Kommunes økonomiske Forhold. Den For-
stel, der med denne Ordning blev paa Em-
bederne af de forskellige Lønningsklasser,
vilde ikke blive af den Natur, at nogen Lærer
kunde beklage sig over ikke at være bleven
forflyttet fra et Embede med laveste til et
Embede med højeste Begyndelseslønning, og
paa den anden Side vilde der netop i denne
Forstel ligge en — formentlig ikke uheldig —
Mulighed for en Forbedring af den flittige
og begavede Lærers Vilkaar. Hertil kommer,
at det vistnok tør paastaas, at der i det hele
leves billigere i de mindre bemidlede Egne,
hvor Lærerembederne altsaa maa forudsættes
væsentlig at have de lavere Begyndelses-
lønninger, idet ikke blot Priserne for Livs-
fornødenhederne ere lavere, men ogsaa Kra-
vene til Livet ere mindre.

Medens man saaledes maa anse en Af-
løsning af de nuværende Lønninger med sti-
gende Bengelønninger for en væsentlig For-
bedring af Lønningsforholdene, kunde det vel
være et Spørgsmaal, om Gennemførelsen af
denne Ordning bør ske ad Frivillighedens
Vej, saaledes som det har været Tilfældet
med den Række Lønningsplaner af denne
Art, som efterhaanden ere blevne approberede
for visse Købstæder, eller om Afløsningen
skal være obligatorisk, og da navnlig
skal indtræde fra et bestemt for alle Kom-
muner gældende Tidspunkt. Naar man har
bestemt sig for dette sidste Alternativ, er det
ikke blot, fordi man gennem Erfaringen er
vel bekendt med de Vanskeligheder, som ere
uundgaelige, hvor det gælder en frivillig
Ordning af saadanne Forhold, ved hvilke